

Lau lagunen abentura

Uda arratsalde batean, eguzkia horizontearen atzean sartzen hasi bezain laster, lau haur Vilassar de Mar hondartzan abentura zirraragarri bat prestatzen ari ziren. Tanit, irudimen handiko zortzi urteko neskatoa, taldearen buru zen. Bere ondoan, bere ahizpa txikia, Isona, 6 urtekoa, eta Pau, Isonaren ikaskidea, zeuden, beti barreak eta sekretuak partekatzen zituzten harekin. Gerard, Pauren 3 urteko anaia, munduari jakin-minez begiratzen zionak, taldea itxi zuen.

Eskuan ogitartekoz betetako saskiak eta arrantza-kanaberak zituztela, hondartzaren amaieran zeuden harkaitzetara joan ziren, olatuak leunki hausten ziren tokira. Haiek bakarrik ezagutzen zuten leku berezia zen, txoko ezkutuz eta deskubritzeko misterioz betea.

—Harkaitzetara iristen garenean, kobazulo bat egin dezakegu! —proposatu zuen Tanitek gogotsu, dagoeneko pirata gotorleku bat imajinatuz.

—Bai! Eta maskorrekin apaindu dezakegu! —gaineratu zuen Isonak, itsas altxorrez betetako babesleku bat amesten zuen bitartean.

Pauk, beti ideia burutsuak zituenak, hau proposatu zuen:

—Algarekin bandera bat egin eta sarreran zintzilikatu dezakegu!

Gerard txikiak, bere energia agortezinarekin, gora eta behera korrika egin zuen, magikoak iruditzen zitzaizkion harriak biltzen.

Haitzetara iritsi zirenean, zerua arrosa eta laranja bihurtzen hasi zen jada. Lanari ekin zioten, eta denbora gutxian, harri eta hareazko kobazulo bat eraiki zuten. Tanit eta Isona maskorrak biltzeaz arduratu ziren apaintzeko, Pauk, berriz, algarekin lan egin zuen inoiz ikusi zuten banderarik ederrena egiteko.

Kobazuloa amaituta, sarreran eseri ziren, eguzkia itsasoan urtzen ikusten, zeru izartsu bati bide emanez. Arrantzan hasteko une aproposa zen. Haur bakoitzak bere kanabera hartu eta ur ilunetan kontzentratu zen, pazientziaz arrain bitxi batek amua hozka egiteko zain.

Bat-batean, Gerardek gogotsu oihu egin zuen:

—Begira! Hor uretan! Argi urdin bat!

Lau haurrek gora begiratu zuten, eta, hain zuzen ere, distira urdin bat kostaldera hurbiltzen ari zen. Hurbildu ahala, marmoka bat zela ikusi zuten, baina ez edozein marmoka. Argi magiko batekin distiratzen ari zen, inguruko ura argitzen zuena.

—Zein polita! —marmaratu zuen Tanitek, begiak zabalik.—Inoiz ez dut horrelako marmokarik ikusi.

—Dantzan ariko balitz bezala da —esan zuen Isonak, izakiaren mugimendu leunek liluratuta.

Pauk, beti jakin-min betean, gehiago jakin nahi zuen:

—Agian marmoka magiko bat da. Zerbait esan nahi badigu?

Marmokak denbora luzez jarraitu zuen haien ondoan dantzan, haien abenturaren parte izan nahi balu bezala. Haurrek, harrituta, isiltasunean begiratu zioten, une hartako magiak inguratzen zituela.

Azkenik, marmoka poliki-poliki itsasoaren hondorantz mugitzen hasi zen, pixkanaka desagertzen joan zen argi-arrasto bat utziz.

—Hau izan da abenturarik sinestezinena! —oihu egin zuen Isonak etxera itzultzeko gauzak biltzen zituzten bitartean.

—Bai, eta gure kobazuloa izango da gau hau beti gogoratuko dugun leku sekretua, —gaineratu zuen Tanitek irribarrez.

Bihotzak emozioz beteta eta begiak poz-pozik distiratsu, lau lagunek itzulerako bidaia hasi zuten, kobazuloa, harkaitzak eta itsasoa atzean utzita. Bazekiten Vilassar de Marreko gau hura betiko partekatuko zuten istorio bat izango zela, benetako lagunekin bakarrik bizitzen diren abentura horietako bat.